

1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. ustanoveno pro obor civilního řádu soudního — ono území Československé republiky, v němž platí zákonný předpis § 20 rozl. zák., neboť tu jde o předpis upravující příslušnost řádných soudů, jenž by patřil vlastně systematicky do jurisdikční normy, k čemuž se podotýká, že původní ustanovení čl. X uzov. zák. k j. n. o pojmu »tuzemská« zůstalo zřejmě jen nedopatřením zákonodárcovým v zákoně ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 sb. z. a n. nepovšimnuto, že však jest je i pro obor jurisdikční normy vyložiti podle ustanovení čl. III čís. 3 zákona čís. 161/21 sb. z. a n. Odpůrce žadatelčin nemá svůj obecný soud v území, ve kterém platí § 20 zák. čís. 320/10 sb. z. a n., pročež jest místně příslušným sborový soud, v jehož obvodu má svůj obecný soud žadatelka, t. j. krajský soud v P.

Čís. 14545.

Jde o koupi úhrnkem, nebyly-li při prodeji inventáře ujednány počet a cena jednotlivých předmětů.

Pojem hospodářského inventáře.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Rv I 2277/33.)

Žalovaní koupili od žalobců s nemovitostí i živý a mrtvý inventář za obnos 93.000 Kč tak »jak stojí a leží«, aniž byly věci a zvířata počítány, měřeny a váženy. Proti žalobě na zaplacení jeho ceny namítli žalovaní, že soupis inventáře ani mrtvý inventář nebyl jim dodán a že dodaný inventář byl vadný.

Soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í a n e j v y š š í s o u d z těchto d ů v o d ů: Jde o koupi úhrnkem, nedošlo-li k určitému ujednání v počtu a ceně jednotlivých předmětů inventáře. Pouhé prohlížení nebo odhadování jednotlivých předmětů takové ujednání nahraditi nemůže. Výtka, že názor prvního soudu o koupi úhrnkem podle § 930 obč. zák. není správný proto, že nešlo o věci sourodé, není oprávněna, ježto pod pojmem hospodářského inventáře živého či mrtvého jest rozuměti určitý soubor hospodářského zařízení k vedení hospodářství nutného, který nepřestává býti inventářem proto, že snad ta neb ona věc scházela. Též zásady dlužno užiti i při převzetí inventáře živého i zásob úhrnkem. Soud první stolice použil tudíž správně ustanovení § 930 obč. zák., § 1049 obč. zák., pokud šlo o to, že v inventáři scházely jednotlivé předměty nebo že předměty ty vykazovaly vady, když nebylo tvrzeno, že cena úhrnkem předaných věcí klesla pod polovici.

Čís. 14546.

»Jměním« podle čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s. jsou i soukromé dopisy.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Rv I 2501/33.)

Žalobkyním byla odevzdána pozůstalost po zemřelém jejich otci Emerichu S-ovi jako zákonným dědičkám. Tvrdí, že žalovaná měla

v době úmrtí jejich otce v uschování spisy a korespondenci, týkající se jeho rozlukového sporu, že však okolnost tu popírá a zdráhá se udati, kde listiny jsou, a žádají proto, by žalovaná byla uznána povinnou složit přísahu o tom, co je jí o těchto listinách známo a předložiti jich seznam. Žalovaná sice ještě před zahájením sporu projevila ochotu žádanou přísahu složit, proti žalobě však namítla, že k tomu není povinna, neboť spisy a soukromá korespondence Tmericha S-a, týkající se jeho rozlukové rozepře, jež ostatně v době úmrtí S-a ani v úschově neměla, nejsou jměním podle čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. a mimo to by porušila i slib daný zemřelému před jeho úmrtím k jeho opětovné žádosti, že si nepřeje, by žalobkyně se dozvěděly obsah těchto spisů (jeho soukromé korespondence). Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Co do právního posouzení věci nelze ovšem žalobní žádosti vyhověti již proto, že žalovaná projevila ochotu vyjevovací přísahu vykonati, neboť šlo o prohlášení učiněné během vyjednávání o smírné vyřízení věci, jímž žalovaná nebyla vázána ve sporu. Leč jinak vyhovuje odvolací rozsudek zjištěnému stavu skutkovému a předpisu čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. V nauce není o tom sporu, že i soukromé dopisy jsou předmětem práva vlastnického a mohou býti částí jmění zejména jmění pozůstalostního (Klang, koment. k § 531 str. 14 a literatura uvedená v komentáři Krainz-Ehrenzweig 1923 sv. I/2 § 206 pozn. 11). Z téhož stanoviska vychází i naše zákonodárství, jak patrně z předpisů § 251 čís. 11 ex. ř., ustanovujícího nezabavitelnost dopisů povinného, a § 56 pat. o nesp. říz., který v příčině spisů týkajících se duchovní správy nařizuje oddělení soukromých písemností od pozůstalostního jmění. Žaloba podle čl. XLII uvoz. zák. k c. ř. s. přísluší i tomu, kdo sice ví, že jmění zde jest, ale jest v nejistotě o jeho osudu (rozhodnutí čís. 1027, 11855 sb. n. s.). Aktivní oprávnění žalobkyň jest opodstatněno nespornou skutečností, že jim jako zákonitým dědičkám byla odevzdána pozůstalost jejich otce Emericha S.

Čís. 14547.

Smlouva podsudnická či smlouva nájemní (pachtovní)?

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Rv I 1413/35.)

Proti výpovědi z hostinských místností namítl žalovaný nepřipustnost pořadu práva tvrdě, že uzavřel se žalobci ohledně vypovídáných místností smlouvu nájemní dne 8. listopadu 1921, takže podléhá ochraně nájemníků. Tvzení to žalobci popřeli jsouce názoru, že nešlo o smlouvu nájemní, nýbrž o smlouvu podsudnickou. Prvý soud prohlásil výpověď za účinnou, uznáv, že mezi stranami šlo o smlouvu podsudnickou, případně o smlouvu pachtovní. Odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Rozhodnutí sporu závisí od rozřešení otázky, zda pí-